

Beszélgetés a legjobb falusi könyvterjesztővel

Bene Albert egyike a DISZ leglelke-
sebb biharnagybajomi népnevelőinek.
Nemcsak népnevelő munkáját végzi lel-
kesen. A földművesszövetkezeti boltban,
ahol dolgozik, munkatársai és a vevők
egyformán szeretik a mindenkiel udva-
rias fiút.

Mikor közöltem vele, hogy ő kapta
meg »az ország legjobb földművesszövet-
kezeti könyvfelelőse« címet, úgy elpirult,
mint egy kislány.

— Higyje el az elvtárs, nem azért dol-
goztam — mondja — nekem már az is
nagy kitüntetés volt, hogy könyvfelelős-
nek választottak meg a kartársak. Most,
egy éve kerültem ide. A szüleim a föld-
desi tszcs-ben dolgoznak. Addig én is
velük voltam.

— Amikor könyvfelelős lett, mit csinált?

— Éreztem, hogy kell valamit csinál-
nom. Megkértem Szabó István főbölcs
kartársat, meg a bolt másik két dolgozó-
ját, Antalné és Bertánét, hogy segítse-
nek a könyvterjesztés munkájában. Ugy
csináltuk, hogy a boltban minden dolgozó
»frontján« helyeztünk el könyveket és így
mindegyikünk egyformán foglalkozhatott
a maga helyén pulttagitációval. A »Könyv-
barátban« és a »Könyvfelelősben« mindig
figyeltük hogyan dolgoznak a jó szövet-
kezeti könyvfelelősök és minden jó mód-
szert magunk is mindjárt bevezettünk.

— Melyik módszer vált be legjobban?

— Hát megmondom őszintén, a magunk
módszere. A múlt évben sátrat állítottunk
a Tanácsházánál, aztán meg a Kultúr-
ház előtt. Láttuk, hogy milyen nagy ered-
ményeket hozott az utcai árusítás. Azon
törtük a fejünket, hogyan lehetne ezt
tovább fejleszteni.

— Az új módszert először a Rákosi
Mátyás-utcában próbáltuk ki — folytatja.
— Már hét elején végig jártuk az utcát.
Minden házban elmondtuk, hogy vásár-

nap az ő utcájukban lesz könyvsátor.
Mindnyájan jöjjenek el és vásároljanak.
Hétközben a boltban is mindenkit meg-
hívtunk a Rákosi Mátyás-utcai könyv-
sátorhoz. Vasárnap reggel aztán felállít-
tottuk a sátrat. Szépen feldíszítettük zász-
lókkal, virágokkal és hangszórót is sze-
reztünk bele. Először gyerekek csoporto-
sultak a sátonál. Később jöttek a fel-
nőtték is, és azon a vasárnapon nem volt
olyan ház a Rákosi Mátyás-utcában, ahol
ne vettek volna legalább egy könyvet.
Következő vasárnap a Sztálin-utcában,
azután a Vöröshadsereg-utcában csinál-
tunk könyvsátrat. Azóta már 18 utcában
csináltunk hasonló könyvsátrat. Terjesztési
módszerünk nagyon jól bevált, ma már
igen sok dolgozó paraszt vásárol nálunk
rendszeresen könyveket. Csak egy pár ne-
vet említek: Somogyi Ferenc, Falutykai
Károly, B. Nemes Róza, Kalmár Károly.

— Szeret olvasni Bene elvtárs?

— Bevallom őszintén, hogy egy évvel
ezelőtt még nem igen olvastam. A
»Könyvbarátot« mindig nagyon vártam,
mert abból ismertem meg az új könyvek
tartalmát, majdnem úgy, mintha magam
is olvastam volna. Ez nagy segítséget
jelentett nekem az eladásnál, mert tud-
tam a könyvekről beszélni. Hanem a
»Könyvbarát« könyvismertetései után,
magam is kíváncsi lettem a könyvekre.
En is elkezdtem olvasni. Most már hacsak
egy kis időm van, azt olvasással tölt-
öm el.

— Nagyon boldog vagyok, hogy enyém
lett a vándorzászló, — fejezi be és
örömtől ragyog az arca. — Azt ajánlom
a többi könyvfelelősnek, hogy ne akar-
ják egyedül megoldani a feladatokat.
Minden segítséget vegyenek igénybe. Ha
engem nem támogatott volna a pártveze-
tőség, a tanács, a tömegszervezetek és a
boltban dolgozó társaim, soha nem tud-
tam volna ezt a szép eredményt elérni.

WESSELY FERENC

A bajaszentjánosi könyvankét tanulságai

A jó könyv a legjobb propagandista.
Könyvtárosi munkámban, ankétok során
azt tapasztaltam, hogy a jó könyvre leg-
szomjasabb olvasók a fiatalok közül ke-
rülnek ki. Majdnem valamennyi könyv-
ankét ifjúsági közönsége hozzászólásában
megemlíti, hogy a könyvtár ifjúsági
könyvállományával nincs megelégedve,
vagy azért, mert kevés az ifjúsági könyv,

vagy azért, mert olyanokat tartalmaz a
könyvtár, amely nem érdekli.

Azt is gyakran tapasztaltam, hogy az
ifjúsági könyvankétokon hangzik el a leg-
több, legbátrabb bírálat, mégha a bíráló
nincs is az érettségnek azon a fókán,
melyet az irodalmi kritika megkíván; a
könyv szépségét, jóságát, a tanulságokat
azonban majdnem valamennyien leyon-